

1

15:45

אלישבע

יש בנות שיוצאות מהשיחה עם המחנכת בוכות. חברות שלהן מוחות עבורן את דמעותיהן הענוגות אחת אחת בטישו, בזמן שהן מספרות בקול נשנק מה אמרה להן ואיך פגעה ברגשותיהן העדינים.

אני יצאתי בראש זקוף ואפילו שיגרתי חיוך לבלומי, סוג של: היה נפלא, אספר לך פרטים מאוחר יותר.

היה גרוע מאוד. לא התכוונתי לספר לה את זה.

כלומר כן. כמובן. דיווחתי לה בקלילות שהמורה אמרה שאני צריכה להשקיע יותר מאמצים כדי לשלב בנות אחרות בחברה. שתינו רטנו ביחד שהיא לא באמת קולטת את המבנה ההזוי של הכיתה שלנו. אנחנו כבר מזמן הבנו שאין שום טעם להשקיע בה מאמצים. הדבר היחיד שאנחנו מצליחות לעשות במשותף זה מריבות המוניות. לא נראה לי שאליהן היא התכוונה.

לא סיפרתי לה איך היא הסתכלה בעיניים שלי ואמרה: "אני מצפה ממך להרבה יותר, אלישבע. יש לך כוח חברתי בידיים, את יכולה להשתמש בו כדי לעשות טוב. למה את מתכנסת עם החברות שלך במקום לתרום לכיתה?"

"אני אף פעם לא פוגעת". הסתכלתי על העט שהיא החזיקה. רק עליו. "יש בנות שמרשות לעצמן להעליב, להיות בוטות. למה רק אלי יש טענות? כי אני לא רעה?" לא התייחסתי לשמות מפורשים, כמובן, אבל נראה לי שזה היה מובן מאליו.

"אולי מצפים ממך ליותר כי את ראויה לזה, נכון", היא הסכימה איתי. "המורה, אני לא מבינה מה רוצים ממני", השפתיים שלי רטטו בעלבון. "שתסתכלי סביבך, זה הכל. אני לא צריכה לספר לך שהכיתה מפורקת לגמרי מבחינה חברתית".

נראה לי שמיד אחרי החגים של טי"ת כבר קלטנו שהכיתה הזאת לא נורמלית. חלפה יותר משנה מאז, ודעתנו לא השתנתה.

"אני חושבת שיש לך הרבה כוח בידיים. את יכולה להשתמש בו כדי להוביל את העניינים למקום חיובי יותר, כזה שייטיב עם כולן. זאת לא חכמה להנות עם החברות שלך ולשכוח שאתן לא היחידות בכיתה".

"נראה לי שהמורה מייחסת לי מדי הרבה כוח, אבל אני אחשוב על זה", הבטחתי לה בדרך ארץ. סוף סוף היא שחררה אותי. לא יכלה לנחש כמה אני פגועה, על איזו נקודה כואבת היא דרכה לי.

חזרתי בראש זקוף לאולם, והמשכתי להתאמן על התפקיד שלי למצגת של ערב ההורים. תפקיד נאה מצא לנו הסמינר, פנטומימות מוסרטות בחיק הטבע שהיו רקע לקריינות. הכיתות האחרות עושות דברים ממשיים. תפאורה, כיבוד, מזכרות.

בלומי טוענת שהסיבה פשוטה. היה ברור לכולם שאין סיכוי שנצליח ליצור ביחד משהו ממשי. אותי לא ממש מעניינות הסיבות, מעדיפה לצאת לטיול ולהיות מוסרטת מאשר ללכלך את האצבעות בגואש של תפאורה, נניח.

עכשיו כבר רבע לארבע אחר הצהריים, ואנחנו צועדות בעקבות נעמי, המדריכה שלנו. יורדות את רחוב נהר הדן לכיוון הוואדי של נחל ישעי. החברות שלי מפטפטות במרץ מעל ראשי. התרמיל שלי כבד מאוד. יש בו בסך הכל דוריטוס ומלפפונים. בלומי, לדוגמא, נושאת פחיות קולה. בכל זאת המשקל שלו יושב לי על הכתפיים כל הזמן.

מפגש לשש בנות. המורה לא היתה אוהבת את הרעיון. למה דווקא לי היא היתה צריכה לומר את זה? מה עם חמשת החברות האחרות שלי?

מה בלומי היתה מגיבה אם הייתי מציעה לה לצרף את כולן?

‘עדיף לי לאכול ארוחת ערב בבית מאשר לריב עם מרימי ונאוה וכל השאר’.

‘את באמת חושבת שבכיתה כמו שלנו אפשר לעשות מפגש שפתוח לכולן והוא יעבור בשלום ושלווה?’ שיפי היתה עוזרת לה.

ברכי היתה אומרת שאי אפשר לנהל שיחה כך. יש לנו נושאים שאנחנו צריכות ללבן. זה לא תכל’ס.

אסתי ורות? נראה לי שהן פשוט היו מחפשות מישהי אחרת להיפגש איתה בפעם הבאה.

אולי המורה חושבת שיש לי יותר כוח ממה שיש לי באמת. היא לא יודעת שגם המעמד שלי שביר, תלוי בדברים הנכונים שאעשה ואגיד. אני לא יכולה להרשות לעצמי לאבד אותו.

“אלישבע, מה קורה?” בלומי נעצרה וחיכתה לי.

“סתם. חשבתיו”, חייכתי בחמיצות.

נחל ישעי כבר מילא את האופק ופרחים קטנים ניקדו את השביל. חבל שאנחנו לא מגיעות לפה יותר, כזו פינת נוף קסומה ליד הבית.

"תעצרו כאן", נעמי ביקשה. הסתדרנו מפוזרות על רקע הנחל, במצב הזה לא היה צריך יותר מרגע כדי לגלות שמרימי והחברות שלה חסרות.

"הייתי צריכה לקרוא שמות לפני שיצאנו", נעמי מלמלה, לחוצה. "מישהי זוכרת בעל פה את הטלפון של מרימי?"

"אני יכולה להתקשר הביתה ולבקש שימצאו בספר טלפונים". נחמי אסולין בחורה יעילה. החרימה את הטלפון מנעמי ובתוך שלוש דקות הגישה לה את המספר.

אחותה של מרימי הודיעה בשוויון נפש שהיא ישנה. אצל נאוה דיווחו שהיא לא בבית. הקו של שרה הגיב בממתינה אינסופית. "כן, מה אתן רוצות?" לאה'לה ביום רצתה לדעת.

"כולן מחכות לכן". נעמי לא הבינה. בחורה טובה וישרת לב, ברוכה הבאה לעולם האמיתי של יו"ד שתיים.

"אה, המפגש. בסוף אני לא באה". לאה'לה עדכנה.

"מה פירוש?" נעמי נדהמה. סביבה הצטופפה הכיתה כולה באחדות נדירה, כמעט מפילה אותה ואת הפלאפון שלה גם יחד.

"קחי את שלי". יעל, המסריטה, הגישה לה בנדיבות את הסלולרי שלה. "העוצמה שלו יותר גבוהה".

"מה אני צריכה לחסוך לסמינר כסף. חסרות ניצבות במצגת, והם לא רוצים לשלם, אז מגייסים פראיריות לעשות את העבודה?" ההדים עלו עד אלינו, התפוצצתי בשביל נעמי.

הן סתם רוצות להרוס, בנות רתחו סביבה. מחכות שיכרעו אליהן ברך שתבואנה כבר. נעמי, תעזבי אותן. הכי טוב בלעדיהן.

"אני חושבת שזה ממש לא נכון". נעמי בלעה וענתה. "הסמינר השקיע הרבה מחשבה וכסף כדי לשתף את כולן. ממש לא היה עניין לחסוך עלויות, בדיוק להיפך. אבל בכל אופן, למה לא אמרתן בבוקר, לפני שאימנו אתכן?" היא נשמעה נואשת. "כבר יש לכן תפקיד, מה נעשה עכשיו?"

"כנראה שמרימי החליטה רק בצהריים". נמאס לי סופית. שלפתי מידיה של נעמי את המכשיר של המסריטה והעברתי אותו שוב לרמקול. "נכון, לאה'לה?" שאלתי את הפומית. "מתי מרימי אמרה לכן שהיא לא מגיעה?"

"כשיצאנו מהסמינר", לאה'לה ענתה ספונטנית. "מה הקשר מרימי, החלטתי ש---"

"הבנו, הבנו את הקשר". מאחורי בנות גיחכו. ניתקתי.

"נעמי, אם את רוצה שמשוהו יזוז פה, תתקשרי לבית של מרימי. תצייני שזאת את ותבקשי שיעירו אותה". אמרתי לה בשקט. "אחר כך תשכנעי אותה איכשהו לבוא לכאן, ואז תגלי אחריה גם את האחרות. מנסיון אני אומרת לך".

שנה ועוד קצת היא המדריכה שלנו, ועוד לא למדה את השיטה. לי הספיקו חודשיים ראשונים של טי"ת בשביל לקלוט את המצב, ואחר כך למחנכת עוד תהיינה טענות.